

Hovínko na dortu

Tomáš Kapras

Hovínko na dortu

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

● — pointa

Tomáš Kapras

Hovínko na dortu – e-kniha

Copyright © Pointa, 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Hovínko na dortu

Tomáš Kapras

● ■■ pointa

Copyright © Tomáš Kapras, 2020

ISBN 978-80-765-0038-9 tištěná kniha

ISBN 978-80-765-0039-6 ePub

ISBN 978-80-765-0040-2 Mobi

ISBN 978-80-765-0041-9 PDF

***Moc děkuji lidem,
bez kterých by tato kniha nevznikla.***

Inspirací mi byla celá má velká rodina...

Múzy, které mi nejvíce pomohly napsat tuto knihu:

Jana Jašová

Veronika Žáková

Bohdana Divišová

Petra Darebníčková

Anna Branišová

Marie Ruth

Veronika Mahdalová

a Pointa

Můj velký dík patří mecenášům knihy, kterými jsou:

Magdaléna Kaprasová

Jan Kapras

Blanka Vajglová

Filip Kapras

Alena Derzsiová

Petr Šafránek

Martina Kourková

Jan Herget

*A děkuji též všem, kteří si knihu předkoupili
v závěru roku 2019 v kampani nakladatelství Pointa.*

Obsah:

V noci to u nás prostě žije	9
Jardova první plomba	14
Čtyři na jednom kole aneb kde jsou, sakra, ty Kostelany?	19
Hovínko na dortu	25
Tygr a klokánek aneb „Táto, vyprávěj nám pohádku.“	31
Půjčená hračka	35
Martin je tu aneb konečně jsem rodič!	38
Cesta po přímce, nebo bloudění v kruhu?	43
Přespolák	49
Oblékni si své děti aneb návrh na počítačovou hru	55
Zrádnosti přikrmování	59
Adrenalinový autobus	64
Má nejlepší čertovská zkušenost	68
Má písemná zkouška u Jardova zápisu	72
Nejnáročnější publikum	77
Tenisový turnaj aneb jak se hraje v pěti	83
Střípky z jedné školkolásky	88
Pohlednice z Chorvatska aneb perličky z dovolené	93

Mořoun	98
Vytopená pláž	101
Jak krab zachránil okurky	104
Yetti	108
Florbalové poprvé	113
Voli u nás doma	117
S mikrofonom za florbalem aneb florbalové podruhé	122
Je čas	128
Diamant, nebo dudlík!	134
Zrádná paměť	141

V noci to u nás prostě žije

Jaroslav – 4 roky a 6 měsíců

Mikuláš – 2 roky

8. 6. 2010

Vzpomínám si, že jako malému se mi vůbec nechtělo spát. Vstával jsem velmi brzy ráno a budil rodiče. Stahoval jsem z nich peřinu, šimral je na prstech u nohou a zacpával jim spící nosy. Měl jsem škodolibou radost z jejich zmateného probouzení, hudrování a se smíchem jsem se vyhýbal letícím polštářům, které mě měly odehnat.

Rodiče mě asi kvůli tomu chtěli ztrestat, a proto mě dávali spát po obědě. Taková ztráta času! Vždyt' já musel stihnout tolik důležitých věcí: uspořádat obrovský závod autíček – tehdejších angličáků, zachránit loutkovou princeznu ze spárů draka, kterému můj bratr urazil jedno křídlo, a který přesto nádherně létal, a postavit z lega nejvyšší věž na celém světě.

Mé děti mi to tehdejší časné buzení a otravování rodičů rafinovaně vrací. Ale po pořádku... Ukládáme s manželkou Milenou čtyřapůlletého Jaroslava a dvouletého Mikuláše do postýlek velmi brzy. Přečteme pohádku, pomodlíme se a zazpíváme písničku. To v případě manželky, já spíše něco polohlasně zakrákorám, ale děti, což je divné, i po mém zpěvu usínají.

Zhasínáme a potichu odcházíme, často po čtyřech, abychom je neprobudili.

„Auu,“ napíchnu se dlaní na kostku lega. (*Zase to neuklidili.*)

„Ssss,“ narážím hlavou do skříňky. (*Asi jsem malinko v té tmě zabloudil.*)

Zavírám co nejtišeji vrzavé dveře. (*Sakra, zítra už je opravdu namažu.*)

A když se vše povede a oni opravdu usnou, tetelíme se blahem. Konečně máme chvílku pro sebe. Můžeme si dokonce mezi sebou v klidu něco říct, aniž bychom byli několikrát přerušeni důležitým dotazem našich synů, například: „Dostaneme něco sladkého? Přečteš nám ještě jednu pohádku, prosím?“ Někdy se také konečně najde čas se jenom trochu, rychle a obezřetně pomilovat. To znamená stále poslouchat zvuky, jestli se někdo nebudí nebo jestli k nám Jarada dokonce nezavítá. Jak bychom mu to vysvětlovali?

Když klidná část večera končí a my jdeme kolem půlnoci spát, naše děti se probouzejí.

Nejdřív přichází starší Jaroslav a hraje si na bludného, tedy spíše bloudícího Holanďana, který chce noc co noc spát v naší „veliké“ posteli. Už jsme na něj vyzkoušeli všechno: domluvy, rozkazy, úplatky... Stále si nenechá namluvit, že je výhoda mít svou postel jen sám pro sebe. Často pak ke mně přichází tento sen:

Na své posteli stoupám k nebesům a spokojeně usínám, ale náhle se pod peřinou objevuje malý opičák. Okamžitě se posadím a vidím, že kolem mě po nebi poletují další postele nejrůznějších tvarů a velikostí. Rychle z té své přeskakují na jinou, vedle letící, ale sotva se zavrtám do dušen, už je u mě neodbytný opičák znovu. A tak skáču z postele na postel, ale chlupatý nocležník pádí vytrvale za mnou. Přidám na tempu... až se mi jeden přeskok nepovede a já padám, padám dolů, do postele, kde se probudím. Malý opičák Jaroslav spí a přitom mi rukama žmolá uši.

Mikuláš je ještě rafinovanější – vstává okolo třetí a volá maminku. Když se k jeho postýlce dostaví, syn se pravidelně dožaduje ohřátého mléka s piškoty.

Ptali jsme se doktorky, proč Miky v noci takhle baští, a ona nám

vysvětlila, že je to pozůstatek kojení, se kterým jsme nedávno přestali. On prostě potřebuje v noci aspoň jeden nášup. Lékařka nás uklidňovala, že by s tím brzy mohl přestat, ale jak ho to odnaučit, to neřekla. Zkusili jsme ho párkrát na noc přepapat, ale stejně se kolem třetí budil dál.

Po takové divoké noci má Mikuláš ještě tu drzost vstávat klidně v půl šesté! A tak manželka vstane a vypadá jak po velkém mejdanu, na který mě, a za to jí moc děkuju, často nezve. Proto jsem se rozhodl, že se na ten noční mejdan vetřu sám, ať se Milena také jednou vyspí. A třeba přitom Mikymu jednou provždycky šikovně vymluvím to jeho noční baštění.

A opravdu, mé uši ve spánku zachytily hlásek Mikelína a já se srdnatě vydal za ním. „Maminka?“ zeptal se zvědavě Miky, když mě uviděl.

„Dnes v noci nebude,“ řekl jsem rozhodně, „a jídlo taky ne. Tady se napij vody a spi. Je noc a všechny hodné děti spí.“

„Mám hlad na piškotky s mlíčkem, prosím,“ trval na svém klidně.

„V noci se nepapá!“ pokračoval jsem důrazně.

„Mám hlad,“ přidal Miky na důrazu také.

„Copak tatínek s maminkou v noci jedí?“

„To...“ zarazil se a přemýšlel, „nevím, ale já mám hlad. A žekl jsem prosím!“

Tak to vypadá, že mu to jídlo vymluvím jindy. Nebo tu spolu budeme diskutovat do rána.

Vyrazili jsme na piškotky.

Dal jsem Mikyho do židličky a misku s mlékem do mikrovlnky. Sedl jsem si a opřel hlavu do dlaní.

„Táto,“ začal do mě vzápětí strkat Mikuláš, „mlíčko bude horký.“

„Nesmysl, vždyt jsem ho tam právě dal.“ Vytáhl jsem misku z mikrovlnky.

„Ááá!“ zakřičel jsem bolestí. Strašně jsem si popálil prsty. Začal jsem skákat s miskou v ruce a šlápl jsem na kostku z lega, co se válela na zemi, ztratil jsem rovnováhu a...

„Jééé...“ Vylil jsem si horké mléko i s piškoty do klína.

„Nééé...“ Naštěstí těsně vedle!

Prilétl jsem ke kuchyňskému dřezu a začal se celý chladit.

„AAAaaa...“

Mikuláš mě celou dobu se zájmem sledoval. „Žíkal jsem horký... a budou ty piškoty s mlíčkem?“

Položeně jsem si ho prohlédl. A pak jsem vysypal z dózy nové piškoty, zalil je mlékem, zapnul mikrovlnku a raději jsem chvíli očima sledoval otáčející se misku. Panečku, to je bezvadný noční program!

Zatímco já jsem uklízel tu kalamitu, která se udělala v kuchyni, Miky se s chutí pustil do jídla.

Potom se nechal spokojeně odnést do postýlky, kde okamžitě usnul.

Zato já jsem kvůli popáleným prstům nezamhouřil oka. Ráno jsem vypadal hůř než jindy nevyspalá manželka, takže jsem byl z dalších mejdanů omluven...

Naštěstí brzy po našem nočním sedánku se Mikuláš přestal dožadovat nočního gáblíku, ale velmi brzké ranní vstávání ho stále nepustilo.

Počkejte, však ony vám to vaše děti také oplatí!

Dopsáno! Jdu si rychle lehnout, než mi Jarda zabere moji část postele, a nechám si zdát o opici, která mi bude žonglovat s ušima.

Za každou povídkou následují tři postřehy dětí mých nebo dětí, které jsem někde zaslechl. (Mohou, ale také nemusí souviset s daným tématem povídky.)

Dětské postřehy

Mikuláš (3 roky a 4 měsíce)

Miky se díval v noci na nebe: „Kde je ta druhá polka měsíce? Asi je nemocná.“

Postřehy odjinud – holčička (3 roky)

Holčička vzbudila svého tatínka: „Tati, nespi v kuse, odpočiň si a pak zase běž spát.“

Mikuláš (3 roky a 3 měsíce)

Miky se ráno probudil a hrdě prohlásil: „Viděli jste to, jak jsem včera večer hned usnul?“

Jardova první plomba

Jaroslav – 3 roky a 8 měsíců

25. 5. 2009

Můj skoro čtyřletý syn Jaroslav šel na pravidelnou kontrolu k zubaři a my jsme věděli, že to dnes nebude jen jízda v zubařském křesle, jak tomu bylo vždy při předešlých návštěvách. Tentokrát bude něco jinak, něco poprvé...

Při čištění zubů jsme mu totiž objevili kaz a bylo jasné, že bez slziček se to asi neobejde, ale nechtěli jsme mu nic dopředu říct, aby se zbytečně nebál. Spolu s manželkou Milenou jsme vzpomínali, kdy nás navštívila v puse první plomba, a zjistili jsme, že si to nepamatujeme. Moje žena dokonce vyslovila domněnku, že to byl tak strašný zážitek, že na to raději navždy zapomněla.

A teď to čekalo Jardu!

Když vešel do ordinace, v každé ruce jedno auto, opravdu se nebál. Ochotně se chtěl povozit na křesle. Já s Mílou jsme jako pěny usedli na židle v rohu ordinace, takže na nás Jára neviděl.

Poslušně otevřel pusu na prohlídku a už čekal sjezd křesla dolů. Paní zubařka mu však řekla, že musí jeho zoubek vyčistit.

Ztuhl.

My vzadu jsme ani nedutali.

„Otevři pusu.“

„Ne, neotevřu.“

„Otevři pusu.“

„Ne, neotevřu.“

„Otevři pusu.“